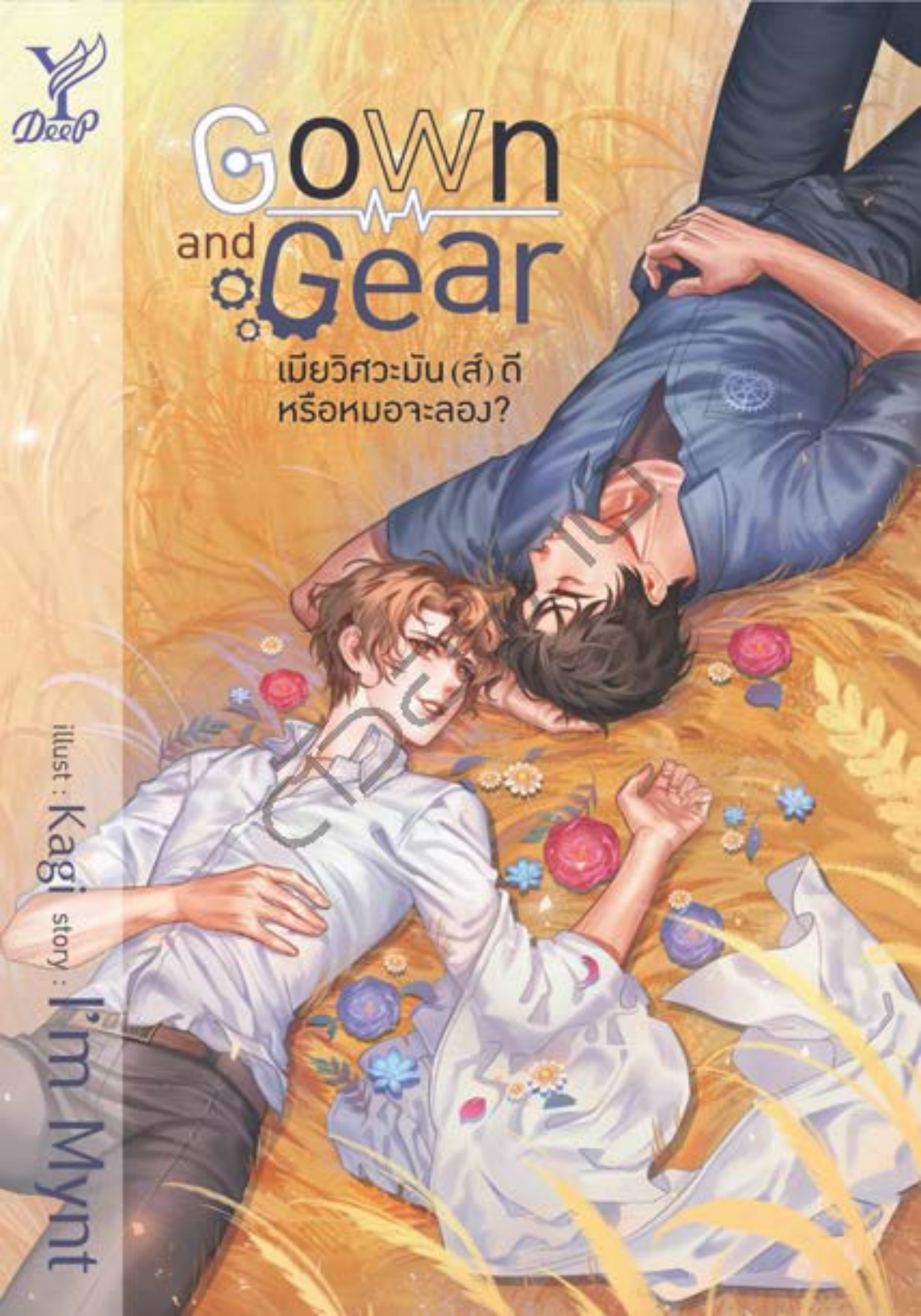

Gown and Gear

เม็ยวิศวะมัน (ส์) ดี
หรือหมอะจะลอง?

illust : Kagi story : I'm Mynt

- Intro -

“ฮะ!? อะไรของมึง”

[จะกลับบ้านมัยละ ถ้าจะกลับก็มาหาที่คณะ]

“คณะมึงโคตรโกลอะมด”

[กูไม่ไปแล้วคณะมึงแนม่าย รตติด]

ผมถลอกตามองบนเมื่อเริ่มคุยกับคนอายุมากกว่าผมหนึ่งปี
ไม่รู้เรื่อง

“กูจะฟ้องม้า~”

[คิดว่าปากกับม้า~เค้าจะซื้อรถให้มึงวิ่ง เค้าหวงมึงยิ่งกว่าอะไร
ดี]

“เออ ๆ ๆ เดี่ยวกูหารถวางแป็บ มึงรอกูเลยนะ อย่างหนีไปได้จะ
สาวนะ กูชี้เก็ยจรวอมึง”

[เออ]

ผมรีบตัดบท ชี้เก็ยจเดียวกับพี่ชายแท้ ๆ ของตัวเอง ก็ผม

ซึ่เกียจไปหามันที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ที่จริงผมก็เคยอยากเรียนวิศวกรรมครับ แต่เพราะ ‘มัด’ พี่ชายของผมมันเลือกเรียนไปแล้ว ผมเลยต้องเลือกอย่างอื่นเรียนที่มันเท่พอ ๆ กัน...ถึงจะเท่หน่อยกว่าก็เถอะวะ

...

..

.

ผมเดินเตาะเตาะเตาะฝุ่นอย่างหัวเสียมาตามทาง เมื่อรถรางที่รับจากคณะผมมาส่งแถว ๆ หอนาฬิกาที่ค่อนข้างไกลจากตึกที่ผมนัดกับพี่ชายไว้

“น้อง!”

เซียมัด! มึงไม่เข้าใจกูบ้างวะ ว่ากูเหนื่อยยยยย! กูยืนเลาะสกินอาจารย์ใหญ่มาสามชั่วโมงเนีย! ตัวก็มีแต่กลิ่นฟอร์มาลิน น้องนี่แข็งแรงพอตีบสามล้อลากซุงได้ทั่วเมืองนะ ยังจะให้กูเดินไปหา มึงที่ตึกเครื่องกลซึ่งแม่ตั้งอยู่หลังสุดของคณะอีกกก กูอยากจจะร้องไห้ มึงคิดว่าน้องมึงเป็นยูเซน โบลท์เทรอสส์ โมโหไว้ยยยย!

“น้องงง!!!”

แม่ กูจะกลับบ้านไปอ่อนป้ากับม้า~ ยังไงกูก็ต้องมีรถอะ แต่จะรถถีบ รถมอเตอร์ไซด์ หรือรถอีแต่น กูก็เอาหมดอะ กูอยากอินดี้บ้าง กูไม่ต้องการพึ่งพิงใคร โดยเฉพาะไอ้พี่ชายที่ชอบบีบบังคับกู ประหนึ่งกูเป็นลูกเมียร้อย!

“น้องงง!!!”

ไว้ยยยย! น้องพ่องน้องแม่งสิ จะเรียกใครก็หันไปสักที่ได้มัยวะ กูอารมณ์เสียอยู่นะ! อย่าให้กูโมโห เดี่ยวรู้ ๆ ๆ!

หมับ!

เหมือนภาพทุกอย่างกลายเป็นสีขาวและกลิ่นฟอร์มาลินที่คุ้นเคยก็คละคลุ้งทั่วโพรงจมูก เล่นเอาผมแทบน้ำตาไหลพราก... อาจารย์จะตามผมมาถึงนี้ไม่ได้นะครับ...ที่นี้ลานเกียร์นะครั้บบบ ไม่ใช่ห้องกรอสส์! (Gross anatomy = ห้องผ่าศึกษาร่างกายอาจารย์ใหญ่)

“แคก! แคก!”

ผมดึงเสื้อกาวน์ที่คลุมหัวออกแล้วหันขวับไปมองคนหวังดีเอาเสื้อกาวน์มาคลุมหัวผมให้กันแดดยามเย็น

“เฮ้! มองแรงใส่กูอีก อุตส่าห์เอามาคืน”

ผมเอียงคองงๆ คิน”ไรวะ กาวน์กูก็ต้องอยู่ในกระเป๋ากูติ จะอยู่ที่มึงได้ไง

“ไม่ใช่ของผมมั้งครับ ของผมอยู่ในกระเป๋า”

“มึงชื่อ ปรัชญา วรสถิตย์ตระกูล ปะล่ะ”

อ้าว! มึงเป็นสตอลค์เกอร์หรือไอ้หนด? มึงแอบชอบกูแหงๆ แต่บอกไว้ก่อนว่ากูไม่ชอบแบบมึงหรือกเว้ย กูชอบแบบอ้ม... ไม่ใช่อ้ม พัชราภาอะ อ้ม อธิชาติ วะชะซ่าๆ กูชอบล่ำๆ ฤษยย! ล้อเล่นครับ! ผมชอบผู้หญิง!

“ครับ”

“งั้นกาวน์เนาๆ นี้ก็ของมึง”

ผมยันคิ้วแล้วเปิดกระเป๋าคุ้ยหากาวน์ของตัวเองก็พบว่าไม่เจอ อ้าว? แล้วผมไปทำตกตอนไหนวะ กูเบลอขนาดนั้นเลย?

“ตกตอนไหนวะ...”

ผมพึมพำกับตัวเองก่อนจะรับกาวน์มาถือไว้ลวกๆ

“มึงทำตกบนรตราง กูเรียกมึงก็ไม่หันเหี้ย เสื่อมึงหลอน
ฉิบหาย ยี้ ๆ ๆ ไปไกล ๆ กูเลยนะ”

ว่าแล้วไอ้หนวดนี่ก็ยื่นจมูกชะจนหน้ายับแล้วชูนิ้วชี้มาดัน ๆ
ไหล่ผมให้เดินไปข้างหน้าแบบขยะเขยง ถ้าจะขนาดนั้นล่ะก็ กู
แนะนำให้มึงขำกาวรูกูแล้วโยนลงถึงขยะเปี๊ยกไปเลยคงจะสะใจ
กว่าม้าย

“เอ่อ...ขอบคุณครับ”

ผมทำได้แค่ยกมือไหว้ขอบคุณแล้วเดินกอดกาวร่นเนา ๆ จาก
มาเงียบ ๆ กระซิก ๆ ชีวิตกูช่างน่าสงสาร ตัวเหม็นกลิ่นน้ำยาดอง
ศพ สังคมก็รังเกียจ พี่ชายก็ไม่รัก โถววว...ชีวิตไอ้มาย!

...

..

.

“ทำหน้าที่อะไรของมึงวะมาย มึงมาซ้ำเองนะ จะโทษกูไม่ได้”

“...”

“ก็เพื่อนมันชวนกูก่อนมึงมา กูก็เลยว่าจะเตะบอลรอมีมิง...
แป็บเดียวเอง”

“เออ! กูห้ามมึงไม่ได้อยู่แล้วนี่ เล่นเปลี่ยนชุดตั้งแต่หัวจรดตีน
มึงก็เตะ ๆ ไปเหอะ ทิ้งน้องไว้ที่นี้เหงา ๆ ให้โดนยุงแดกไปก็ได้...กู
โอเค กูก็แค่หัวข้าว ไม่ได้กินข้าวตั้งแต่เที่ยง ยืนเลาะหน้าอาจารย์
ใหญ่ทั้งร่างจนขาเกร็งไปหมด ขนาดกูนั่งอยู่ตอนนี้ขากูยังลั่นพับ ๆ
เหมือนแผ่นดินไหวเลยมิงดูดิ...แต่กูไม่เป็นไรหรอกนะ มึงไปเตะบอล
เถอะพี่ชาย”

“...”

เราสองพี่น้องสบตากันนิดหน่อยอย่างกับจะวัดใจ

เออ! เออสิวะ มึงรักน้องมึงจะตายเลยมัต

“...”

“...เออ เฝ้ากระเป่าให้กูด้วย ถ้าจะออกไปเซเว่นกุฝากซื้อน้ำกับลิโพ จ่ายให้ด้วย”

ป๊าบ ๆ!

มือแกร่งผิวสีคล้ำแดดนิดหน่อยตบลงมาที่บ่าผมแบบบอกลาพี่ชายสุดที่รักไม่ว่าเปล่า ยังตบรองเท้าสตั๊ดสีชมพูนิออนคูใจวิ่งลงสนามไปทันที...

โถววว! ไ้เหย้มมม

...

..

.

ผมโมโห โมโหมาก! แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากเหมาขนมและของใช้มาเกือบหมดเซเว่น แค้นไอ้พี่ชาย...ถ้าไม่ติดว่าพ่อแม่เดียวกันคงจะด่ามันไปแล้ว หงุดหงิดไวยยย

ตบ! ตบ! พลั๊วะ! พลั๊ก!

“เฮ้ย! พวกมึงงง หยุดไวยยย”

ตบตบ ๆ!

“ไอ้มัตหยุด ไอ้ไนท์หยุด!”

ตบ! พลั๊วะ! ตบ!

“เฮ้ยแม่ง! มึงปล่อย! ไอ้เหย้ แม่งกวอดินกู”

ผมรีบเขวี้ยงถุงเซเว่นแล้วตรงเข้าไปกลางสนามบอลที่มีพี่ชายตัวเองยืนหัวโตอยู่ทันที กูไปแป๊บเดียว มึงแอบไปกัดชาวบ้านอีกแล้ว

นะมัต

“กูวอนอะไรมึง! กูก็เตะบอลปกติ มึงนั่นละ จะมาขัดขากู”
อ้าว ไอ้หล่อ มึงจะขัดขาพี่กูหรือ สัส!?”

“หี!”

อ้าว! มึงไม่แก้ตัวหน่อยละหล่อ กูพยายามจะเข้าข้างมึง

ละนะ

“อ้าว! งั้นมึงมาต่อยกับกูมา มา!!!”

ผมเดินเข้าไปขวางสองคน มองซ้ายทีขวาที สังเกตจากหน้า
ทั้งคู่ คงจะโดนคนละหมัดสองหมัด

“พวกมึงปล่อย”

“พวกมึงนั่นแหละหยุด!”

ผมตวาดคนทั้งหมดออกไปเสียงดัง เปี่ยมด้วยพลังและ
อำนาจ

“พี่ไอซ์ครับ ผมฝากจับไอ้มัดแล้วลากมันไปปฐมพยาบาลที่
ฮะ ถ้ากลับไปบ้านแบบนี้เดี๋ยวม้า~เป็นลม...”

ผมผ่อนเสียงลงราบเรียบขณะหันไปสั่งเพื่อนสนิทที่ชายที่ยืน
เกาะแขนพี่ผมให้ลากมันออกไปก่อน เพราะคนที่ดูหัวร้อนสุดเห็นจะ
เป็นพี่ชายผมเอง

“ส่วนพี่ เดี่ยวผมทำแผลให้เองครับ”

“ไม่ต้อง”

ไอ้หล่อพยายามสะบัดตัวให้หลุดจากการควบคุมของเพื่อน
อีกคน...ผมเกลียดที่สุดคือคนดี้อ

พลั๊วะ!

หมัดลุ่น ๆ ชัดเข้าที่ท้องของคนตัวหนาแบบเต็มแรงจนคนถูก

ต่อยตัวงอล้มลงคุกเข่ากับพื้นไร้ซึ่งแรงขัดขืนทันที ผมลากเอาอุปกรณ์ทำแผลที่ซื้อมาวางแผลข้างๆ ตัวเพื่อเริ่มทำแผลให้ทันที หมัดของผมขนาดพี่ชายแท้ๆ อย่างมัดเคย์โดนยั้งร้องไห้เลยครับ

“เป็นเด็กดีนะชะ ผมมือเบาทำแผลไม่เจ็บ”

ผมพูดไปยิ้มไปปลอบใจคนที่มองมาที่มือผมแบบผวาๆ แต่ตอนนี้เขาคงจุกจนไม่มีแรงขัดขืน ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของเหล่ามนุษย์วิเศษที่แวดล้อมอยู่ตอนนี้

“...”

เขาจืดปากนิดหน่อยตอนผมใช้น้ำเกลือล้างแผลตรงๆ เพราะผมต้องมั่นใจว่าแผลสะอาดจริง ก่อนจะใช้แอลกอฮอล์เช็ดทำความสะอาดรอบๆ แผลอีกครั้ง

“ผมไม่รู้ว่าพี่มีเรื่องอะไรกับพี่ชายผมนะชะ แต่ผมว่าพี่อย่าไปสนใจมันเลย”

“...”

ผมแต่มีขำซ่าเชื้อและสมานแผลแบบครีมที่มุมปากเขาเบาๆ ซึ่งเขาอาจไม่ได้เจ็บหรืออาจจะเจ็บจนซาไปแล้ว ถึงไม่แสดงสีหน้าอะไรออกมา ที่จริงตั้งแต่ผมเห็นหน้าเขา เขาก็ไม่แสดงอารมณ์อะไรออกมาเท่าไรเลย คนอะไรหน้านิ่งชะมัด

“ยังคิดไปก็ยิ่งเครียด ยิ่งแค้นไปก็เท่านั้น...คนบางคนเหยียบไป ก็ไม่ได้ทำให้ตัวพี่เองสูงขึ้นเลยสักนิดนี้ครับ”

“...แต่ถ้าได้เหยียบมันก็พอใจ”

ผมยิ้มบางๆ กับความคิดเด็ก ๆ ของเขาแล้วปิดพลาสติกเฮอร์ลิ่งไปเบาๆ

“พอใจแล้วยังไงต่อครับ จะต้องมีความสุขแค่ชั่วคราวไปเพื่อ

อะไร ถ้ารู้ว่าเดี๋ยวก็ต้องมีคนมาเอาคืน?”

“...”

“ผู้ต่างคนต่างอยู่ไปเลยไม่ดีกว่าหรือครับ เราไม่ชอบเขาก็แค่ไม่ไปยุ่งกับเขา เอาเวลาไปทำสิ่งที่ตัวเองชอบ มันไม่เรียกว่าคนมีปัญญาเขาทำกันหรืออะ”

ผมไม่ได้โลกสวย แต่ผมคิดว่าตรรกะบางอย่างของพวกที่ตีกันเนี่ย...ทำให้สังคมแย่ลง

“...”

“...มันก็เรื่องของพี่อะครับ คิดได้ก็ยินดีด้วย แต่ถ้าคิดไม่ได้...”

“...”

“ผมก็ไม่คิดจะให้ใครมาทำร้ายพี่ชายตัวเองได้ง่ายๆ เหมือนกัน”

ผมพูดแล้วเดินหอบถุงทำแผลออกมาทันที...คนเรามันก็มีหลายเกรดอะ...พูดแล้วเข้าใจ มันก็ง่าย แต่ถ้าพูดแล้วไม่เข้าใจ...เราคงได้เห็นดีกัน!

“มองอะไรภูณักหนา”

พี่ชายแท้ ๆ หน้าตาละม้ายคล้ายกันหันมามองผมอย่างเหลือ
อด เมื่อผมเอาแต่จ้องหน้าเขาตั้งแต่ขึ้นรถจะกลับบ้าน

“มึงไปทำอะไรให้เขาแค่น?”

ผมหรือตาลงคอคดคั้นพี่ชายที่มันทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้มองออกไปข้าง
หน้า ทำท่าตั้งหน้าตั้งตาขับรถ... ทั้ง ๆ ที่ติดไฟแดง! มึงคิดว่าประเทศ
นี้ถนนมันโล่งเหมือนตอนที่มึงขี่เกวียนเหวอมัด

“ไม่นี่ กูไม่ได้ทำอะไร”

ว่าที่นายช่างใหญ่หันมาปฏิเสธผมตาโตอย่างน่าหวั่นได้

บางทีต่อให้หน้าจะคล้ายกันและเป็นผู้ชายทั้งคู่ แต่ผมว่า
พี่ชายมีความหล่อกว่าและเท่มากกว่า ส่วนผมนะเหวอ ไม่รู้ว่าม้า~
ไล่อะไรมาให้เพิ่มนะสิ เพราะใคร ๆ ก็มักจะบอกว่าผมเหมือนเป็น
ลูกสาวมากกว่าลูกชาย ตอนเด็ก ๆ ม้า~ก็ชอบจับผมแต่งตัวแบบเด็ก

ผู้หญิง เวลาซื้อของมาให้ผมกับพี่ ของผมก็ต้องเป็นอะไรที่สีหวานกว่าและของเล่นแบบเด็กผู้หญิงกว่าเสมอ...กูรอดโตมาเป็นหนุ่มได้ นี่น่าแปลกใจแค่ไหนเนีย?

“เกรตกูนี่ไม่ได้การันตีเลยโซ่มัย ว่ากูไม่ได้โง่?”

“...”

ผมทำหน้าที่ตอบกลับพี่ชาย

“...กูไปแย่งแฟนมันมา”

“แฟนคนไหน”

เอาตรง ๆ นะ พี่ผมมันคบไปเรื่อย เปลี่ยนแฟนอย่างกับผู้หญิง เปลี่ยนผ้าอนามัย...คือผมไม่ชอบนิสัยนี้ของมัน ผมว่ามันควรจะให้เกียรติผู้หญิงที่มันคบด้วย

“มันนานแล้วมึง พอรู้ว่าเป็นแฟนมัน กูก็รีบเลิกเลย”

“ไม่ใช่ว่าเลิกเพราะมึงเคียดจนเบื่อแล้วเหวอ”

ผมเหยียดยิ้มอย่างรู้ทันให้มัน ส่ายหัวเล็กน้อยกับความกะล่อนของพี่ชาย

“แหมมม...น้องชายกูนี่ นอกจากจะสวยแล้วยังแสนรู้อีกนะครับ”

“สวยพองง!”

“พ่อมึงก็พ่อคุณะครับ”

ผมเบือนหน้าหนี มองออกไปนอกหน้าต่างรถยนต์ ชี้เกี่ยจสนใจพี่ชาย

...

..

.

“หนูมายยย วันนี้ไปกับพี่มัยน้อง”

เสียงต่อแหลดลอยมากระทบหูทันทีที่เดินออกมาจากห้อง
เล็กเซอร์คาบสุดท้ายของวัน

“ไอ้กล้า...มิงว่าบันไดจากชั้นสี่ถึงชั้นหนึ่ง มันมีกี่ชั้นวะ”

“ถามอะไรแปลก ๆ นะมิง กูจะไปรู้ได้ไง ไม่เคยนับไว้ยี้!”

ผมหันไปแสบะยิ้มร้ายให้เพื่อนรัก

“มิงจะไต่กิ้งลงไปนับแน่ ถ้ายังเรียกนำหน้าชื่อกูอุบาทว์ ๆ
แบบนี้!”

“โหยยย โหดจังวะ! ก็มิงน่ารักอะ! ใครเห็นก็อยากดูเอ็น...เอ้ย!
เอ็นดู!”

ผมทำหน้ากั๊กหันหายใจแล้วเดินลงบันไดมาทันที ชี้เกี่ยจะ
เถียงกับมันครับ

“แล้วไอ้ตั้มอะ”

ผมถามถึงเพื่อนรักอีกคนที่หายหัวไปตั้งแต่เลิกเรียน

วันนี้ผมต้องไปหาพี่ชายที่คณะอีกแล้ว! ก็ม้า~นั่นละไม่ยอม
ให้ผมอยู่หอคณะ และไม่ยอมให้ผมขับรถเอง ม้า~บอกว่าอันตราย
นั่นยิ่งทำให้ชีวิตนักศึกษาแพทย์ปี 2 ของผมมันวุ่นวายขึ้นไปอีก!

“รีบไปรีบเมีย”

“?”

ผมทำหน้าฉงน ไอ้ตั้มเพื่อนยากไปมีเมียตอนไหนวะ ทำไม
ผมซึ่งตัวติดกับมันทุกวันถึงไม่รู้

“มิงเคยรู้อะไรบ้างดีกว่าไอ้มาย...ไอ้ตั้มคบกับพี่แพท พยาบาล
มาเกือบ ๆ เดือนแล้วมั้ง ตอนนี่คงไปดูแลป้อนน้ำป้อนนมแหละ”

“อ้อ”

ผมพยักหน้ารับรู้ขณะที่กำลังจะกดเบอร์โทร.หาพี่ชาย เพื่อว่า
วันนี้มันใจดีจะมารับที่คณะบ้าง (ซึ่งเป็นไปได้ยาก)

“ไม่ต้องโทร.หาพี่มัด เดี่ยวกูไปส่งมึงที่วิศวะเอง”

“ทำไมวันนี้ใจดีวะมึง”

ผมหันไปจิกยิ้มให้เพื่อนรักทันที ทำไมวันนี้มันใจดีแปลก ๆ
ผิดกับสันดานชั่ว ๆ ของมันจริง ๆ

“เมื่อวานมึงไปทำอะไรเข้าล่ะ”

เมื่อวาน? กูทำไรวะ

“ทำกาวเหนียวแล้วมีตากลูงหนวดวิ่งเอามาคืนในให้?”

ผมมองขึ้นข้างบนอย่างพยายามพิจารณา

เอ...แล้วมันเกี่ยวไรวะ

“ไม่ใช่โว้ย!!! มึงสองพี่น้องอะ ไปต่อยอดีตเดือนมหา’ลัย!
แถมมึงยังมีหน้าไปจ้างตากลูงหนวดเชื่อมทำแผลให้เขาอีก มึงไม่คิดว่า
จะถูกแฟนคลับเขารุมกระที่บรีง?”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ อย่างงุนงง ใ้หน้านิ่งเมื่อวานนั้นเป็น
ถึงเดือนมหา’ลัยเชียวหรอ

“กระที่บรีงทำไมอะ ละมึงรู้ได้ไง ก็พี่กูทำเขาเจ็บ กูก็แค่ไป
ทำแผลให้เองนะ”

คนเราตรรกะแปลกกว่า มาयरับไม่ด้ายย

“เฮ้อ! คุณหนูมาयरับ ไ้พีเนท์ที่คุณต่อยเมื่อวานนะ ลูก
คนรวย หล่อ เอาแต่ใจ พ่อสปอยล์ สาวรุมกรี๊ด ลูกน้องก็เยอะ และ
ที่สำคัญ...เป็นแฮตว่ากปี 3!”

“!?”

“ที่กูรู้เพราะมันลงเพจซุบซิบของมหา’ลัย! ใคร ๆ เขาก็รู้”

ไฉ่หน้าหนึ่งมันวักไปได้ด้วยเหรอ เห็นจะพูดแต่ละคำ ดอกพิกุล
แทบจะร่วง ตลกละต้นกล้า!

“จะเสดวัก เสดวู้ อะไรก็ไม่แคร์อะ กูเรียนหมอครับ ไม่ได้
เรียนวิศวะ คณะกูไม่มีไซตัส ส่วนคนอื่นในม.กูไม่แคร์อยู่แล้ว คณะ
กูไม่ได้อยู่ฝั่งโนม.”

คณะแพทย์ของผมอยู่ติดโรงพยาบาลครับ แยกออกจากส่วน
มหาวิทยาลัย และผมไม่แคร์ชาวซุบซิบโนม.อยู่แล้ว ไร้สาระ

“เหอะ ๆ ปากดีไปเหอะ ระวังจะโดนตี”

ผมส่ายหัวแบบระอากับเรื่องไร้สาระของวัน จะเป็นอะไรก็
เรื่องของพี่เถอะครับ เราคงไม่ได้เจอกันอีก

...

..

.

มั่ง?

ไม่ได้เจอเหี้ยไรละ! พอไฉ่กล้ามาส่งผมถึงคณะวิศวะบูบ ควัน
รยยังไม่ทันหาย ผมก็โดนแบกทั้งร่างมานั่งอยู่ในห้องโล่ง ๆ สลัว ๆ
ถูกล้อมรอบด้วยเหล่ามนุษย์เพศชายใส่เสื้อบสีน้ำเงินเกือบ ๆ ยี่สิบ
คน

เวอร์ละมาย! กูยังซิงไม่เคยมีเมียเลยนะ!

“ชื่ออะไร”

ใครสักคนถามผมขึ้นมา ก็มันค่อนข้างมีดนี่ครับ ผมมองไม่
ค่อยชัดเลย ผมเป็นพวกสายตาสั้นนิดหน่อย เลยไม่ยอมใส่แว่น
นะสิครับ

“มะ...มายครับ”

“คณะอะไร”

“แพทยครับ”

“ปี?”

นี่ก็มีหางเสียงทุกคำนะ ทำไมไม่พูดดี ๆ กับกูบ้างล่ะ!

“2”

ผมตอบส่ง ๆ ให้มันจบ ๆ ไป เริ่มไม่อยากจะอยู่ตรงนี้นาน

“เป็นอะไรกับมด”

พาดพิงพี่กูทำไม

“น้องชายแท้ ๆ ครับ”

“เป็นอะไรกับไนท์”

หรือว่านี่จะเป็นแก๊งสาว(?)ที่อาจจะมารุมตบทำร้ายผมที่ไป
ยุ่งกับคนชื่อไนท์อะไรนั่น อ้อ! เข้าใจแล้ว คงหวงแล้วกะพาผมมา
ไซโคลิสนะ...หึ ๆ! รู้จักผมน้อยไปซะแล้ว!

“ปะ...เป็นเมียพี่ไนท์ครับ! เป็นเมียที่พี่ไนท์รักมาก ๆ ด้วย ห้าม
ยุ่งกับผมนะครับ!”

เออ! พูดดีก็มันได้เลย มันจะได้ไม่ทำอะไรเรา! ก็ไอ้กล้าบอ
เองนี่นาว่าคนชื่อไนท์เป็นเฮตวักมีอำนาจมีนุ่่นนี่นั่น อย่างน้อย
พวกนี้ก็ต้องกลัวบ้างแหละครับ!

“...”

“...”

เอ๊ะ? เจียบเฮะ ทำไมเจียบละ หรือว่าจะใช้ไม่ได้ผล กูว่าแล้ว
ว่าต้องโดนไอ้กล้าหลอกแน่ ๆ เลย กูเชื่ออะไรมึงได้บ้างเนี่ยกล้า!!!

“ทำไมไม่เปิดโพวะไอ้ปู้”

“เออ! กูลืม”

พรีป!

เมื่อไฟสว่างจ้าขึ้น ก็พบว่าบุคคลรอบตัวผมก็คือเด็กวิเศษใส่
ช้อปน้ำเงินจริงๆ นั่นแหละครับ มีบางคนคุ่นหน้าคุ่นตาที่มาเตะ
บอลเมื่อวานบ้าง แต่ก็ไม่มีคนไหนที่ผมรู้จักว่าเป็นเพื่อนกับพี่ชาย
เลย

“เมีย?”

พรีป!

วงล้อมเมื่อสักครู่เปิดกว้างออกให้ใครบางคนในเสื้อยืดสีดำ
ทับด้วยช้อปน้ำเงิน กางเกงยีนเข้ารูปสีเข้ม รองเท้าผ้าใบราคาแพง
สีดำ เดินตรงมาหยุดอยู่ต่อหน้าผม

“เมียที่พี่ในทีร์กมาก?”

ผมเงยหน้ามองใบหน้าหล่อๆ หนึ่งๆ ติดจะไร้ความรู้สึกนั้น
แล้วกลืนน้ำลายด้วยความกลัว จิบลอสต์แล้วโถมาย! รู้ๆ ฎูน่าจะบอก
ว่าเป็นผัวพี่เค้ามากกว่านะ! ฎูยัยย! ไม่ใช่ละ ฎูควรบอกว่า ฎูไม่รู้ ฎู
ไม่เห็น ฎูมาเตะบอลก็จบแล้วเนี่ย! ฎูไม่น่าคิดเยอะเลยส์ส

“อะ...เอ๋อ...”

“หืม? ว่าไงครับ”

เขาเอียงคอดินดหน้าขณะคาดคั้นเอาคำตอบ นี่ผมคิดไปเอง
รีเปล่าว่าคนตรงหน้านี้มีแวตาสนุกสนานแวมหนึ่ง

เฮ้! แก่ล้งกุกสนุกมากริใจ ไม่ได้ว่างมาทำเรื่องไร้สาระนะเว้ย!

“ชะ...ผมขอตัวนะชะ พี่ชายรอแล้ว”

ผมกำมือถือนั่นแล้วรีบลุกขึ้นจะเดินออกมา จนปานนี้ยังไม่
มีเบอ์พี่ชายโทร.มาเลย ไม่รู้ว่ามันไปมุดหัวอยู่ที่ไหน นี่น้องชาย
มึงตกอยู่ในอันตรายนะ!

หมับ!

ขณะที่ผมกำลังจะเดินผ่านคนตัวสูง มือแกร่งที่มีเส้นเลือด
ปูดโปนกร้าวใจก็คว้าเข้าที่ข้อมือผมพอดี

“จะไปไหนครับ”

“...”

“พียงไม่ได้คุยกับ ‘เมียว’ ให้หายคิดถึงเลยนะ”

เขาว่าแล้วกระซอกผมให้เดินตามไปที่ห้องเรียนอีกห้องใกล้ ๆ
กัน

พลັก!

ร่างของผมปะทะเข้ากับผนังห้องสี่ขาที่ที่ถูกลักเข้ามา
ก่อนจะตามมาด้วยมือข้างหนึ่งที่ว่าแฉกผมกระชับแน่น มืออีกข้าง
วางแนบผนัง กั้นไม่ให้ผมหนีไปไหน หน้าหล่อร้ายโถมมาใกล้จน
หัวใจผมเต้นแรง...ไม่เอาน่า นายคงจะไม่ขโมยจูบแรกของเราไป
หรือกนะ? ออย่าเลยครับ! เก็บอะไร ๆ ไว้ให้ภูภาคภูมิใจในความแมน
ของตัวเองเถอะครับ

“กลัวเหรอ”

นัยน์ตาสีดำสนิทจ้องมาที่ผมนิ่ง เราสบตากัน เสี้ยววินาทีที่
ผมรู้สึกว่าคุณคนนี้ได้เดี๋ยวและเหงาแค่นั้น แต่อีกวินาทีถัดมาที่
ผมเองก็รู้สึกว่าเขาร้ายมากเช่นกัน!

“ปล่อย”

ผมจะไม่มีมารยาทกับคนที่ไม่ให้เกียรติผม

“ทำไมต้องปล่อย”

“เพราะสิ่งที่คุณกำลังจะทำ มันทำให้ผมรังเกียจ”

แววดาวบไหวในสายตาของเขาทำให้ผมรู้สึกขุ่นลุกซู่ มั่นนำ

กลัว มันเงียบเหงาและวังเวง นี่คนหรือผีครับ!?

“ริงเก็ยจ? จูบของฉั๊นนะเหรอ”

“...”

ผมเม้มปากแน่น ถ้าเขาทำจริงผมคงจะโกรธมาก ๆ อยู่ดี ๆ ใครก็ไม่รู้จะมากอด มาจูบ มาแลกเปลี่ยนเชื้อโรคทางน้ำลายกันเนี่ย ผมไม่โอเค! สมัยนี้คนเรามันรู้หน้าไม่รู้ใจนะครับ!

“ถ้าคุณทำ ผมจะไม่ริงเก็ยจแค่จูบ แต่จะริงเก็ยจคุณด้วย! เพราะผม...อู๊บ!”

พูดยังไม่ทันขาดคำ เขาก็บิดจูบหนักหน่วงลงมาทันที จนผมเอนตัวติดกับผนังอย่างไร้ทางหนี

“อ้อ!”

จูบของเขารุนแรงและรุกรานจนขาผมอ่อนแรงแทบลงไปกองกับพื้น ดีที่เขาถอดเอวริงผมเอาไว้

“อ้อออ อ้อยยย”

ผมพยายามดิ้น ๆ ปล่อยให้หลุด แต่เขาก็ไม่ยอม จะต้อยดีแค่ไหน เขาก็ยกมือปิดป้องได้

สุดท้ายผมก็ทำได้แค่นิ่ง ๆ ให้เขาจูบตามใจชอบ จนผมสะดุ้งสุดตัวเมื่อมือของเขาเลื่อนมาจับที่สะโพกแล้วบิดคลึง นั่นเป็นสัญญาณอันตรายที่ไม่ว่ายังไงผมก็ต้องหยุดเขาให้ได้! นี่มันคือการกอบกู้เอกราชเลยนะครับ!

พลັก!

ผมใช้แรงทั้งหมดที่มีประกอบกับเขาเองที่เริ่มเคลิ้ม พลັกออกสุดแรงจนเขากระแทกกับโต๊ะเล็คเชอร์ข้างหลัง แล้วผมก็รีบเปิดประตูวิ่งออกมาทันที

“แฮก! แฮก!”

ผมวิ่งเร็วยิ่งกว่านักกีฬาโอลิมปิกอีกครบตอนนี้ แล้วมายืน
หอบอยู่หน้าตึกเหมือนอูฐหิวน้ำ

“เ้า! ไ้มาย ูกุดส้าห์ตามหา! มิ่งไปไหนมา”

ห้มบ!

ผมพุ่งเข้ากอดพี่ชายแท้ ๆ ของตัวเองทันที รู้สึกว่ามันเป็น
ที่พึ่งที่ดีที่สุดแล้วตอนนี้

“ใครทำอะไรมิ่ง”

พี่ชายกอดเสียงทุ้มต่ำเมื่อรู้สึกถึงความผิดปกติของผม

“ฮึก!”

ผมหลุดเสียงสะอื้น ให้ตายเหอะ! ไม่ได้อยากจะอ่อนแอเลย
แต่นี้มันจวบแรก การแสดงออกที่คนรักเท่านั้นที่ทำได้ ครั้งแรกของ
ผม...กับผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้!

“มาย! ูกถามว่าใครทำมิ่ง!!!”

ผมยิ่งร้องไห้หนักขึ้น เมื่อพี่ชายตวาด ผมไม่ชอบคนเสียงดัง
เลย มันทำให้ผมตกใจ พอตกใจมาก ๆ ก็อยากร้องไห้

“กูเอง”

“กูเอง”

เมื่อผู้ชายคนนั้นพูดจบ พี่ชายของผมนก็พุ่งตัวออกไปทันที ผมรีบวิ่งเอวพี่ชายไว้แน่นเหมือนกัน พร้อม ๆ กับเพื่อน ๆ ของเขา ที่เข้ามาช่วยกันห้าม...ถึงยังไงก็วิเศษเสียดสีเดียวกัน

“มึงปล่อย ไอ้มาย!”

“ไม่ใช่! มีด! กลับบ้านเหอะ มายไม่เป็นไร”

ผมรีบปาดน้ำตาให้หมด ๆ ไป ไม่จำเป็นต้องแสดงถึงความอ่อนแอ ตอนนี้ผมแค่ไม่อยากยืนตรงนี้ ตรงหน้าผู้ชายที่ทำให้ผม รู้สึกเสียดสีดีศรีความเป็นชาย

“มึงมายุงอะไรกับน้องกูอีก! ต้องให้บอกอีกกี่ครั้งว่ากูกับพลอยจบไปแล้ว!”

“หิ! หวงน้องรีไรง คิดว่าจะห้ามกูได้รึยังล่ะ?”

ผมไม่คิดว่าการที่พวกเขาแย่งผู้หญิงกันจะเป็นเรื่องแค่นั้น

ผมว่ามันต้องมีอะไรมากกว่านี้

“ไอ้เซี่ยไนท์! ห้ามยุ่งกับมาย!”

พี่ชายผมตะคอกออกไปชัดเจนทุกคำ พยายามเบี่ยงตัวผมไว้ ด้านหลังเหมือนกลัวใครขโมยไป

“หึ ๆ! เสียใจด้วยวะ กูชกติดใจน้องหมีซะแล้ว”

“ไอ้หึหึ!”

ผมซักจะต้านแรงควาย ๆ ของพี่ตัวเองไม่ไหวและไม่อยากมองหน้าอีกฝ่าย จึงพยักหน้าให้แก่พี่ไอ้ชกที่วิ่งมาช่วยจับเพื่อนตัวเองให้ช่วยลากพี่ชายผู้บ้าคลั่งกลับบ้านไปด้วย

“เดี๋ยว!”

เมื่อผมและพี่ไอ้ชกลากพี่มดมาได้เพียงสองสามก้าวก็ถูกเสียงตะโกนเรียกไว้จนผมต้องหันไปมอง

“?”

“แล้วเจอกันนะครีบ... น้องมาย เมียพี่ไนท์”

“อุยยย! เมียพอมึงสิ กูก็มีคหขเหมือนกัน!”

เมื่อผมอารมณ์เสียก็เลือดขึ้นหน้าได้เหมือนกัน คิดจะมาแหยมมาแก๊งแล้วผมต้องยอมทุกครั้งรึยัง! ผมไม่ใช่นางเอกละครเย็นรอพระเอกมาโขกสับนะครีบ!

“!!!”

และทุกคนในที่นี่ก็คงจะอึ้งตาม ๆ กันไป รวมถึงพี่ชายผมที่ยืนอึ้งอยู่ข้าง ๆ ผม เนื่องจากมันคงจะรู้ว่าตอนนี้ผมต้องเก็บอารมณ์ไม่ไหวแค่ไหน

...

..

“ต่อไปนี่มึงไม่ต้องไปหาญาติคนละ ญาติจะขอม้า~ซื้อรถให้มึงเอง”

“จริงดิ!”

ผมหันไปมองพี่ชายด้วยดวงตาเป็นประกายวิบวับ ในบรรดาเรื่องราวๆ มันก็มีความโชคดีซ่อนอยู่แฮะ

“เออ...แต่เลิกเรียนแล้วมึงต้องรีบกลับบ้านเลย ห้ามเข้ามาในม. ห้ามไปกับใครง่าย ๆ อยู่กับกลุ่มเพื่อนเข้าไว้ โอเคมั๊ย”

“โอเคครับพี่ สบายใจได้ครับผม ไม่มีเถลไถลแน่นอนนน!”

ผมดีด้ามีความสุข จะได้ Benz ตัวท็อปแบบพี่ชายมั๊ย หรือจะขอเป็นบิกไบค์เท่ ๆ ดี แต่ถ้าเป็นมอไซค์คงไม่เหมาะที่จะขับมาคณะ ค่อยให้ป้าช่วยเลือกดีกว่า

...

..

.

“ยืม! ไรแต่เข้าวะไอ้มาย กลัวหนุ่ม ๆ แถวนี่ไม่ตกหลุมรักไง แค่นี้ยังมีในสต็อกไม่พอ?”

พอผมวางกระเป๋าหนังสะพายข้างไว้บู๊ป ปากปิ๊จของเพื่อนตั้มก็เห่าหอนบ๊ีบ

“มึงไม่คิดว่ากูจะยืมอ้อยสาวบ้างรีง”

ผมทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้เล็คเชอร์ หันไปยกคิ้วให้มันแบบกวน ๆ

“ไม่อะ มึงนะคบผู้หญิงไม่รอดหรอกมาย”

ไอ้กล้ารีบสนับสนุนไอ้ตั้มทันที

“ทำไมวะ”

“มีผู้หญิงที่ไหนจะอยากคบกับผู้ชายที่สวยกว่าตัวเองวะ!”

ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

แล้วสองยอดกุมารก็แท็กทีมกันระเบิดเสียงหัวเราะสะใจผม
ทันที น้อยยย ไอ้เพื่อนซี้!

“เออ เก็บปากไว้แตกแพ็บเถอะพวกมึง ไร้สาระฉิบหาย!”

ผมด่าพวกมันไป มันก็ไม่สลดทรอกครับ เลิกเถียงกับมันจะ
ง่ายกว่า

“เฮ้ย! พวกมึง วันนี้ไปแตกเหล่ากันร้านเดิม ๆ”

ไอ้ก๊องเพื่อนร่วมรุ่นที่ชอบชวนไปหารค่าเหล่าเดินมาชวน คือ
มันชวนไปอาทิตย์ละอย่างน้อยสองสามครั้ง แต่ผมไปด้วยแต่ไม่กี่
ครั้ง เพราะผมไม่ค่อยชอบสถานที่แบบนั้นและพี่ชายผมไม่มีเวลา
ไปเฝ้าด้วย ถ้าไม่มีมัดไปด้วย ปากกับม้า~ไม่ยอมง่ายๆ แน่...ถ้าไม่
แอบไปอะนะ

“ไป ๆ ๆ ตั้งแต่สอบบล็อกที่แล้วเสร็จ กูยังไม่ได้ฉลองเลยมึง
เพราะต้องอ่านสอบซ่อมต่อ ฮ่า ๆ ๆ เชี่ยมายแหละไม่ได้!”

เอ้า!? ผิดที่กูรีง กูจะดีแล้ว แต่มึงนั่นละโดดไปแตกเหล่าเอง
ซึ่งชั้นฟรีคลินิกหรือช่วงปี 1-3 เนี่ย พวกเราจะเรียนร่างกาย
เป็นระบบครับ เช่น บล็อกระบบทางเดินหายใจ บล็อกระบบทาง
เดินอาหาร และบล็อกระบบประสาท เป็นต้น แต่ละบล็อกใช้เวลา
เรียนหนึ่งเดือนแล้วสอบครับ ทำให้พวกเราที่เรียนหนัก สอบบ่อย
มักหาเวลาไปสังสรรค์คลายเครียดกันครับ

“เออ แล้วมายไปมัยครับ”

เวลาเพื่อนผู้ชายที่ไม่สนิทมากมาคุยกับผมจะใช้คำสุภาพกับ
ผมครับ และบางคนค่อนข้างจะประหม่าด้วยซ้ำเวลาคุยกัน ซึ่งอันนี้

ผมไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม เคยถามไต่ถามกับไอ้กล้าแล้ว มันบอก
ว่าเพราะผมสวย คนมาคุยด้วยเลยเขิน เขินโพ่งงงง!

“ไป ๆ วันนี้เอารถมาเอง”

ผมพูดและอมยิ้มไปด้วย ถึงจะเป็น Honda Civic แต่ผมว่า
มันก็โอเคเหมาะสมกับผมแล้ว ไม่อยากได้เวอร์แบบพี่ชายหรอกครับ

“อ่าว! บอกพี่มัตริย์ง เดี่ยวพวกกูช่วยอีก”

ผมว่าจะงุบงิบไม่บอกพี่ชายแล้ว เพราะพอผมมีรถ พี่ชายที่
ไม่ต้องรับส่งผมก็กลับบ้านดึกทุกวัน ทำให้ช่วงนี้ไม่ค่อยได้คุยกับมัน
เลย เพราะผมนอนเร็วและออกจากบ้านก่อนมันตื่นตลอดเลย

“เฮอน่า!”

“ช่วยแนไต่ถาม”

“กูก็ว่างั้นแหละต้นกล้า”

...

..

.

“เฮ้อ! แดกกก!”

เสียงเกี๊ยงกี๊งของแก้วดังกระทบกันลั่นร้าน ตอนนี้นำเรา
เหล่าชายฉกรรจ์ของคณะตรางูเลื้อยพันคบเพลิงเกือบ ๆ สิบชีวิต
ครองโต๊ะมุขริมสุดของพับชี่อดังแถว ๆ หน้าม.

“เฮ้ย! วันนี้คุณมายมาได้วะ!”

“กูก็ว่าทำไมวันนี้มีแต่ผู้ชายมองโต๊ะเรา”

ทางคิ้วผมกระตุกยิก ๆ ตามแรงสั่นของดินที่เริ่มกระตุก มัน
จะอะไรหนักหนากับหน้าผมวะ ผมถามหน้อยเถอะครับ แค่ผิวขาว ๆ
ตามสไตล์ลูกเสี้ยวไทย-จีน-อเมริกัน ตาโต ๆ ขนตาองุ่น ๆ จมูกโด่ง

ปากอวบแดงแบบคนสุขภาพดี ผมก็ไว้ยาวระต้นคอ ดัดงอให้ดูมี
วอลลุ่ม...แค่นี้!? มันสาวมากเหวอครับ

“ถ้าไม่อยากให้คนมองทั้งร้านเพราะกูจับมึงทุ่มลงกลางโต๊ะ
ก็จงแตกไปเจียบ ๆ นะไอ้สัส”

เมื่อเหล่าเข้าปากผมก็ซึกจะกล้ามากขึ้น รักษาความสุภาพ...
โดยการเก็บมันไว้ที่บ้าน! วันนี้เราจะเถื่อน เราจะถ่อย เราเป่อกฏ
ของคุณะ! กูเป่อกคนที่ชอบมองว่ากูเรียบริ่อย น่ารักเหมือนกระต่าย!
กูไม่ใช่เหยื่อ กูเป็นเสือต่างหาก!!!

“เออ! มึงอย่าไปแหว่มัน มันเมาแล้วของขึ้นง่าย เดียวจะชวย
กันยกโต๊ะ”

ไอ้ต้นกล้ารีบพูดปวมเพื่อน

“เฮ้ย! กูไม่เมา! กูมีสติ”

...

..

.

สิบนาทีผ่านไป

“ไอ้ตั้ม ไปเก็บเพื่อนมึงมาดี”

“มันกำลังฟิน มึงก็ปล่อย ๆ มันไป”

“มันอ่อยผู้ชายจนเค้าจะข่มขืนมันอยู่แล้วเนี่ย!”

“มันดูแลตัวเองได้น่ามึง มันโตเป็นควายแล้ว”

“เฮ้ย ๆ เขาต่อยกันแล้ววะ! มึงไปกันตัวไอ้มายออกมาดี!”

ผลัวะ!

พลัก!

ตูป!

“เขาสนใจกูก่อน อย่ามาแย่งดี!”

ผู้ชายคนหนึ่งกระซอกคอเสื้อผู้ชายอีกคนแล้วตะคอกเสียงดัง
ลั่นพลอร์จนคนแตกฮือกระจายออกกว้าง ส่วนเจ้าตัวต้นเหตุก็โดน
เพื่อนหัวปึกออกไปยืนโง่งนงนอยูริม ๆ วง

“เขามีสิทธิ์จะเลือกใครก็ได้ ไม่ใช่มาก่อนได้ก่อนไว้ย!”

ผู้ชายคนที่ถูกกระซอกคอผลัดอกผู้ชายตรงหน้าแล้วตามไป
กระทืบซ้ำ

...ง่วง

...น่าเบื่อ

...ตีกันทำไมวะ

“เฮ้ย! มึงปล่อยกูดี กูง่วง”

ผมหันไปบอกไอ้ตัมที่ยืนหัวปึกขวาผมไว้อยู่ ทำไมทำหน้าที่
เครียดล่ะเพื่อน

“มึงจะมาง่วงตอนที่เป้นต้นเหตุให้คนตีกันไม่ได้นะ!”

ตีกันเพราะกู? กูไปทำอะไร? กูแค่เดินเนี่ยนะ? เฮ้! คนมาขับก็
ต้องเต็นดิวะ มึงคิดวากูมาวิปัสสนารียังไง ปัญญาอ่อนละไอ้สัส
อ๊ะ ๆ...ไม่ง่วงก็ไม่ง่วง

ผมมองไปรอบ ๆ แก่แข็ง รอการ์ดมาจัดการคนตีกัน จนไป
กระทบกับผู้ชายที่ยืนฝั่งตรงข้ามแถมยังหน้าตาดีสัส ๆ ซึ่งครั้งหนึ่ง
เคยเป็นถึงเดือนมหาวิทยาลัยมาก่อน เขายืนจ้องมาทางผม ผมก็
จ้องตอบกลับไปเหมือนกัน เหอะ ๆ...เจอใจทักก็เก๋ว่ะมาย

“ตัวแสบ”

ผมอ่านปากเขาได้คร่าว ๆ ว่า ตัวแสบ? กูแสบตรงไหน รู้จัก
กูดีแล้วรียังไง

“รู้จักผมแล้ว?”

ผมขยับปากตอบไปบ้าง

“เดี๋ยวได้รู้จักแน่”

เขาแสร้งยิ้มส่งกลับมา เป็นยิ้มนำขลุ่ยแต่ดูหลอร้ายจน
ไม่อยากหยุดมอง

“เชิญ”

ผมฉีกยิ้มกว้างขี้นวอนอย่างอ่อนตืน กระดกข้อมือขวาขึ้น
หมุน ๆ แล้วกางแขนออกสองข้างย่อขาลงเหมือนตัวการ์ตูนเชิญชวน
ดูละครก่อนเปิดม่านแดง

ฉับ ๆ ๆ

ชายาว ๆ ก้าวผ่านฟลอร์เต้นรำที่มีคนต่อayakanอยู่อย่างไม
ยู่หระ

“พวกมึงจะต่อยกันก็เรื่องของพวกมึง...แต่คนนี่เมียกู!”

เมื่อจบคำพูด เขาก็ประชิดถึงตัวผม กระชากผมเข้าไปใกล้ ก้ม
หน้าลงมาแล้วประกบปากทันที!

“!!!”

“!!!”

ทุกคนในร้านต่างอึ้งและเงยบลงทันที ผมเองก็อึ้งเหมือนกัน
ทำเชียวไรของมึงเนี่ย!!!

“อ้อ!”

ผมพยายามขยับตัวออกห่าง แต่เขากลับประกบเบียดลงมา
แน่นขึ้น ฉกเรียวลิ้นร้อนแทรกเข้ามา...เอาอีกแล้ว...เขากำลังทำ
แบบนี้อีกแล้ว ทำให้ผมรู้สึกแปลก ๆ กับเขา ผมอยากจะปฏิเสธเขา...
แต่ก็ทำไม่ได้ซะที

ผมขำมีมือลงกับเสื้อแจ็กเก็ตยีนของเขาแน่น เมื่อตอนนั้นผม
กำลังจะร่วงลงกับพื้นอีกครั้ง

“...คิดจะเป็นเมียพี่ อ่ะดีแต่ปากครับน้อง”

ศรอยุธยา

ငါ့အဖေ့ကို

“มาย แก่เป็นอะไรกับพีไนท์เธอ”

“คบกันอยู่เธอ”

“ตอนไหน”

“เมื่อไหร่”

“พี่เขาเป็นคนมาขอแกคบเธอ”

“หรือแกไปตื้อพี่เค้า”

ร้อยวันพันปีถึงจะมีผู้หญิงเข้ามาคุยกับผม...แล้วดูสิครับ...มา
คุยเพราะเรื่องที่ผมคบกับผู้ชาย!

“ไม่ได้เป็นอะไรกันไฉนเลย!”

ผมผุดลุกจากเก้าอี้เล็คเชอร์ เดินแหวกวงล้อมของเหล่าสาว ๆ
แล้วเดินออกมานอกห้อง พวกหล่อนทำให้ผมปวดหัวมากขึ้น ตอน
นี้ผมยังคงมี... แสงก็...เมื่อคืนสติผมก็ขาด ๆ หาย ๆ ขับรถกลับ
ถึงบ้านครบ 32 ได้ก็ตีห้าไปแล้ว

ฟูวว~

ผมพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่ เอาหัวยื่นออกมานอกหน้าต่าง ระบายชั้นสี่ของตึกสูงที่ใช้เรียน มองลงไปข้างล่างก็แอบหวาดเสียวนิดหน่อย... ตรงนี้มีตำนานว่า เคยมีรุ่นพี่ที่เครียดกับเรื่องเรียนมาก ๆ เพราะถูกกดดันจากที่บ้านเลยทำให้เขาตัดสินใจกระโดดออกนอกหน้าต่างลงไปจากตรงนี้ แล้วเสียชีวิตตรงทางเดินเชื่อมตึกข้างล่างทันที

“เหี้ยมมาย! มึงจะทำอะไร!”

“!!!”

ผมตกใจจนแทบจะร่วงลงไปจากหน้าต่างจริง ๆ เมื่อได้ยินเสียงของต้นกล้าที่มันแผ่ร้องเสียงดังก้องทางเดิน

...เฮีย! ขวัญเอ๊ยขวัญมา เกือบตายละไอ้มาย

“...”

ผมยกมือลูบหน้าอกตัวเองอย่างใจหาย

“แค่มีข่าวกับอดีตเดือนมหา’ลัย มึงไม่เห็นต้องคิดมากขนาดนี้ก็ได้! ได้ผิวเป็นพีเนทดีจะตาย ใคร ๆ ก็ชอบ”

ไอ้ต้นรีบคว้าแขนผมให้ถอยออกมาห่าง ๆ จากขอบหน้าต่างทันที

“ผิวฟองสิ! กูไม่ได้เป็นอะไรกับมันไว้ยยย!”

ผมสาบานว่าวันนี้ผมพูดประโยคแนว ๆ นี้ไม่ต่ำกว่าสิบรอบ แต่ไม่มีใครสักคนที่จะยอมเชื่อผมเลย

แถมไอ้เพจของมหาวิทยาลัยก็เอารูปผมกับมันในฉบับตอนจบกันมาลงแล้วใส่แค่ปชั้นแบบที่ผมยังง ๆ ว่าเอาข้อมูลมาจากไหน เขียนข่าวหาว่าผมไปอ่อยไอ้พีเนทอะไรนี่ แล้วมันก็คงจะพินผมแล้ว

ทั้งแบบคนที่ผ่าน ๆ มาของมัน...

จบกันชีวิตแมน ๆ ของมาย! สวาก็ไม่มี เสือกไปมีข่าวเสีย ๆ หาย ๆ กับอดีตเดือนม!

“เดี๋ยวนี้โลกมันไปไกลแล้วมาย...มึงไม่ต้องเครียดหรอกนะถ้าจะคบผู้ชาย เชื่อกูเถอะว่ามันถูกต้องแล้วที่มึงจะมีผิวมากกว่าไปเป็นผิว”

ยิ่งคุยยิ่งหงุดหงิด ผมว่าผมคงตัดสินใจถูกแล้วละที่จะกระโดด ออกหน้าต่างไปซะให้รู้แล้วรู้รอด

...

..

.

“มาย...”

ผมหันหน้าเนือย ๆ ไปตามเสียงเรียกจากข้างหลัง ตอนนั้นผม เลิกเรียนแล้วและกำลังจะกลับบ้าน ผมปวดหัวมากครับวันนี้

“หืม?”

มองร่างเล็ก ๆ ของเพื่อนสาวร่วมคณะ จะถามอะไรอีกละเนี่ย “พีโบว์ให้มาตามไปเจอที่ห้องกองกิจ”

ผมพยักหน้ารับ โลงอกนิดหน่อยที่เธอไม่เรียกผมเพื่อคุยเรื่อง ผู้ชายคนนั้นแบบที่ผมโดนมาทุกวัน...แต่ที่อาจารย์โบว์เรียกไปพบที่ ห้องกิจการนักศึกษาที่นี่สิ...งานเข้ารีเปล่าวะมาย

เดินคิดเรื่อยเปื่อยจนมาถึงห้องกองกิจก็พบว่ามึงทั้งรุ่นพีและ เด็กปี 1 ที่หน้าตาดูดี ๆ อย่างพวกดาวเดือนนั่งสลอนกันเต็มห้อง

“สวัสดีครับพีโบว์”

ผมรีบสวัสดีอาจารย์สาวที่ดูแลด้านกิจการนักศึกษาตาม

มารยาทซึ่งอาจารย์ก็ยิ้มใจดีให้แล้วพยักหน้าให้ผมนั่งลงใกล้ ๆ เธอ

“เอาละ เข้าเรื่องเลยนะ...”

“...”

ทุกคนต่างกดปิดหน้าจอมือถือที่เล่นกันอยู่แล้วหันมาสนใจ
อาจารย์สาว

“ทางโรงพยาบาลของเราในทุก ๆ ปีจะจัดกิจกรรมการกุศลขึ้น
เพื่อเรียกรายเงินเข้ามูลนิธิของโรงพยาบาล...และปีนี้ก็เช่นกัน ซึ่งทุก ๆ
ปีเราก็จะจัดละครเวทีเพื่อขายบัตรและของที่ระลึกให้แก่คนที่สนใจ
หรืออยากจะทำบุญ ที่เลยเชิญพวกเธอที่เป็นหน้าเป็นตาให้คณะมา
เป็นนักแสดงในละครเวทีปีนี้”

ผมออกไปนิดหน่อยกับคำอธิบายของอาจารย์ แล้วจะให้ผมมา
ทำอะไร มาเป็น backstage รั้งไง ผมคงไม่ไปเป็นนักแสดงหรอก
นะ ผมไม่ชอบการเป็นจุดศูนย์กลางให้ใครมอง เพราะแบบนี้ตอน
ปี 1 ผมถึงได้ปฏิเสธการเป็นตัวแทนเดือนคณะถึงแม้รุ่นพี่จะลากกัน
มาเกลี้ยกล่อมผมก็ตาม...ผมชอบชีวิตแบบเรียบง่ายมากกว่า

“ปีนี้ละครเป็นแนววรรณกรรมคลาสสิกที่ใคร ๆ ก็รู้จัก โรมิโอ
แอนด์จูเลียตเวอร์ชันปี 2018”

ผมนั่งเงิบไม่ได้ใส่ใจสิ่งที่อาจารย์พูดสักเท่าไร เพราะคิด
ว่ายังไงก็คงต้องเป็นพวกดาวเดือนสักชั้นปีที่จะมาแสดง ไม่ใช่ตัว
ละครลับที่น้อยคนในคณะจะรู้จักแบบผมแน่ ๆ อย่างมากผมก็อาจ
จะได้แสดงเป็นแค่คนใช้ของพระเอกหรือนางเอกซะมากกว่า

“เพราะปีนี้เราณรงค์เรื่องผู้ช่วยติดเชื้อ HIV และเราต้องการ
ที่จะแหวกแนวความคิดแบบเดิม ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มรักร่วม
เพศ โรมิโอแอนด์จูเลียต 2018 จึงได้ให้นักแสดงเป็นผู้ชายทั้งคู่”

“!!!”

แซด ๆ ๆ แซด ๆ ๆ

เสียงพิมพ์ารวมไปทั้งห้องกองกิจ...เออ! แบบนี้ค่อนข้างน่าสนใจขึ้นหน่อย ช่างเป็นละครเวทีที่แหวกแนวซะจริง ๆ ผมละหวังว่าผู้ใหญ่ในคณะคนอื่น ๆ จะเห็นด้วยหรอกนะ...คณะของผมน่าจะถึงจะแสดงออกเหมือนว่าให้ความเท่าเทียมทางเพศ แต่ความจริงแล้วช่างแตกต่างอย่างสุดขีด เพราะที่นี่มีเส้นแบ่งขอบเขตทางเพศที่ชัดเจน เช่นว่าผู้ชายต้องแต่งตัวแบบผู้ชายตามเพศสภาพ ห้ามไว้ผมยาว ห้ามใส่กระโปรง ห้ามมีหน้าอกหรือรูปร่างที่ดูเป็นเพศหญิงหรือแม้แต่ห้ามพูดว่า ‘คะ’ ด้วยซ้ำไป เพราะอาจารย์อาวูโสมักจะมีความเชื่อว่า การรักษาภาพลักษณ์นั้นสำคัญต่ออาชีพแพทย์มาก ถ้าจะแสดงออกแบบผิดเพศ...ก็อาจทำให้ผู้ป่วยขาดความเชื่อถือในตัวแพทย์ได้เช่นกัน

“พอก่อน ๆ นักศึกษาอย่าเพิ่งเสียงดัง...มาที่รายชื่อนักแสดงและบทบาทกัน เนื่องด้วยปีนี้ทางมหาวิทยาลัยย่อยากมีส่วนร่วมในการจัดละครการกุศลครั้งนี้ ทำให้มีหลาย ๆ คณะที่เข้าร่วมช่วยจัด เช่น คณะสื่อสารมวลชนจะดูแลเรื่องประชาสัมพันธ์และโฆษณา รวมถึงหาสปอนเซอร์ คณะวิจิตรศิลป์จะช่วยดูแลเรื่องคอสตุ่ม คณะสถาปัตย์จะดูแลเรื่องฉากและพร็อบต่าง ๆ คณะวิศวกรรมจะดูแลเรื่องโครงสร้างเวทีรวมถึงไฟและเอฟเฟกต์เป็นต้น”

ถือว่าเป็นงานใหญ่ที่หลาย ๆ คณะมีส่วนร่วม เริ่มนำเสนอและผมก็ชักจะเบื่อ ๆ ขึ้นหน้าคนในคณะแล้วเหมือนกัน ออกไปหาอะไรดี ๆ ดู อย่างสาว ๆ แม่สคอม (สื่อสารมวลชน) ก็คงจะดี สาวมนุษย์ก็แสบอยู่นะ เลิกไม่ถูกเลยละครับ!

“ส่วนพระนางในเรื่องนี้...เนื่องจากพี่อยากให้ละครปีนี้ได้รับความสนใจจากคนส่วนใหญ่จริง ๆ พี่เลยต้องใช้คนที่นอกจากจะหน้าตาดีแล้วยังต้องเป็นกระแสอยู่ในตอนนี้...”

พี่โบว์พูดพลางเลื่อนสายตามาหยุดที่ผม และผมก็หันซ้ายหันขวา รวมทั้งรีบหันหลังไปมองทันทีว่าพี่โบว์อาจมองคนข้างหลังผมก็ได้ ถ้าไม่ติดที่ผมนั่งอยู่หลังสุดนะนะ...เหมือนความซวยกำลังจะมาเยือน

“...พี่เลยติดต่อกับนายรัตติกาลเสดว่ากปี 3 อดีตเดือนม.ให้เขามาเป็นโรมิโอ...ซึ่งเขาก็ตกลง เพียงแต่มีเงื่อนไขว่า...คนที่จะแสดงเป็นจูเลียต...ต้องเป็นแฟนของเขาเท่านั้น เพื่อป้องกันการทะเลาะวิวาทเรื่องหึงหวง”

แหม! เซเล็บไปอีกนะพ่อคุณ จะเชิญมาแสดงละครการกุศลทั้งทีก็ต้องมีเงื่อนไขเยอะแยะ เล่นองค์ไปอีก!

“เพราะฉะนั้น...ปรัชญา...รบกวนด้วยนะ”

ผมขมวดคิ้วให้อาจารย์ทันที...แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมครับ

“ครับ? พี่โบว์ก็ไปตามแฟนเขาสิครับ เกี่ยวอะไรกับผม”

หรือว่าอาจารย์จะเข้าใจผิดที่ผมเป็นแฟนมัน ถ้าอาจารย์เข้าใจผิด แปลว่าผมอาจจะรอดจากการถูกเลือก...ดีแล้วเหมือนกัน เริ่มง่วง ๆ แล้วครับ อยากกลับไปนอนพัก

“ก็เธอไม่ใช่เธอมา ย แฟนนายไนท์นะ”

ผมหางคิ้วกระตุกนิดหน่อย...แม้แต่อาจารย์ก็ยังเข้าใจผิดซะ

“ไม่ใช่หรือครับ...อาจารย์อย่าไปเชื่อข่าวลือ ผมไม่ได้เป็นอะไรกับมัน และผมโสดมาก!”

“แต่ไนท์เขายืนยันเลยนะว่าต้องเป็นเธอ”

ผมทำหน้าที่เหมือนหิวหมู้าแล้วพูดทวนสิ่งที่อาจารย์พูดอีก
ครั้ง

“เขาบอกว่าเป็นผม?”

“ใช่จ้ะ บอกว่าจะแสดงกับหมอมายแฟนเขาเท่านั้น”

ขนาดตัวไม่อยู่ก็ยังสามารถสร้างความลำบากให้ผู้อื่นนะ ไอ้หน้า
นี่!

...

..

.

ไม่รู้ว่่าช่วงนี้ผมดวงตกหรือยังไร ทำไม่รู้รู้สึกคล้าย ๆ ว่าจะถูก
ราหุอม และคงจะอมตั้งแต่ปลายเส้นผมยันหัวแม่มือไปง่าเลยทีเดียว

“จ้องหน้าผมนี่ อยากรู้เรื่องหรืออยากรู้ตัวครั้นนี่”

ผมเบนสายตาไปทางอื่นเมื่อคนตรงหน้าเริ่มปล่อยหมาใน
ปากออกมาเดินเล่น เขาพูดด้วยหน้านิ่ง ๆ แต่มุมปากกระตุกยิ้มจน
ผมซ้กจะหม่นได้

“พี่เกลียดผมมากเลยหรอ”

ผมโพล่งออกไปเป็นครั้งแรกตั้งแต่เรามาที่นั่งบทรอข้าม
อยู่ด้วยกันหน้าเวทีตั้งแต่สี่โมงเย็นจนตอนนี้เกือบ ๆ หกโมงแล้ว

“เกลียด?”

“...”

ผมพยักหน้าเล็กน้อย ก็คนเราจะมาวุ่นวายในชีวิตของใคร
สักคนหนึ่งเพื่ออะไร เขาต้องการแก้แค้นเพราะพี่ชายผมไปแย่งแฟน
เขามา หรือแค่เพราะผมซ้กท้องเขา หรือเพราะอะไร ทำไมเขาต้อง
มาทำให้ชีวิตแสนธรรมดาของผมต้องวุ่นวายด้วย

“ไม่ได้เกลียด”

ผมขมวดคิ้วมองเขาอย่างงงๆ ถ้าไม่ได้เกลียดแล้วจะเข้ามา
อยู่รอบๆ ตัวผมเพื่อจะทำตัวร้ายๆ ใส่ผมทำไม

“...”

“แคชชอบ...”

ศอชญา

“แค่ชอบ...”

คนตรงหน้าสบตากับผมตรง ๆ พุดนึ่ง ๆ ทำเอาผมนั่งอึ้ง
อ้าปากค้างน้อย ๆ เกิดมาไม่เคยเจอใครที่พูดได้ตรงขนาดนี้เลยครับ!
คิดว่าผมจะเดินมึน!

...ปรากฏการณ์แสนโรแมนติกที่กำลังเกิด

บอกเลยว่าใจหึ่งใจไหวหวั่น

นี่ไม่ใช่ฝันใช่ไหม เรื่องจริงใช่ไหม?

ที่เธอมาปรากฏตัว...

ปรากฏการณ์แสนโรแมนติก...ที่มาสะกด

ให้ใจหึ่งใจพร้อมเป็นของเธอ...

ได้โปรดช่วยรับมันไว้ ให้ฉากสุดท้ายสมบูรณ์

ให้ปรากฏการณ์ได้เป็นเรื่องจริง...~

ผมคิดว่ากระดูกอีก ๆ แล้วหันไปทางพวกพี่ ๆ วิศวะที่ยืนจัด
เครื่องเสียงแถมยังเป็นคนเปิดเพลงบิลท์อีก

“เฮ้ย ๆ หน้าเวทีตรงนั้นอะ อย่าเอาแต่จับกันดีไว้ย”

“ทำงานครับทำงาน”

“ไอ้ไนท์ มึงอย่าทำอะไรน้องหมอตตรงนี้นะเว้ย...ค่อยเก็บไป
ทำที่ห้อง”

“ฮือวววววว!”

เสียงโห่ฮือดังลั่นหอประชุมมหาวิทยาลัย ไม่ใช่แค่พวกวิศวะ
แต่คณะอื่น ๆ รอบ ๆ บริเวณก็ต่างส่งเสียงแซวกันเกรียวกราว ผม
ทำได้แค่นั่งก้มหน้าและรู้สึกร้อนลามาจากหน้าไปถึงใบหู...

กูเป็นผู้ชายนะเว้ย! จะแซวบ้าอะไรนักหนา...กูเขิน!!!

“เขยหมอ สะไม้วิศวะเว้ยขยขย”

“กรู๊วววว!~”

“เจียบ!”

เสียงข่มขิมของคนตรงหน้าผมที่ตวาดดังอย่างมีอำนาจ
จนทุกคนในที่แห่งนี้ต่างเจียบเสียงลงและหยุดการกระทำของตัวเอง
ทันที

“...”

“...”

“...น้องมันเขิน...”

“ฮือววววววว~”

นั่นใช่รอยยิ้มมึนๆ ผมหันมองสายตาเจ้าเล่ห์และรอยยิ้มสุนัข
จิ้งจอกที่ส่งตรงมายังผม เล่นเอาผมรู้สึกร้อนหน้าลามไปทั้งตัว เผลอ
ขยับบทธะครในมือจนยับ

“เงินพ่องง!”

ผมลุกขึ้นยืนแล้วเดินหน้ามุ่มออกจากหอประชุมทันที ถ้าขึ้น
ยังอยู่ต่อ มีแต่จะเป็นเป้ายิงให้โดนล้อซะมากกว่า

“ไว้ยัยย!”

พอยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห

ชอบเหยียไรล่ะ! ไอ้พี่ในทีมมันต้องอยากแกล้งผมแหงๆ

พอยิ่งโมโหก็ยิ่งอยากระบาย

“ย้ายกกก”

ผมระบายความโมโหลงกับพุ่มชาของใกล้ๆ โดยการเขย่าๆ
ต้นมันไปมา

ป่าบ!

ผมตกใจแล้วยกมือลูบศีรษะตัวเองบ่อยๆ หันขวับไปมอง
หน้าผู้กระทำการฟาดฝ่ามือลงมาทันที

ใครบังอาจวะ งานนี้มีได้เลือดอะ ผมบอกเลย!

“เป็นเหยียอะไรของมึง!”

ผมกะพริบตาพริบๆ เมื่อคนที่ผมกะหันไปเอาเรื่องแหม่งเล่น
ใหญ่กว่าผม ก็ดูคุณพี่หนดหน้าตาไม่น่าคบหาที่เคยเอากาหรินมา
คืนผมสิ ยืนจังก้ำเท้าสะเอวถลกแขนเสื้ออย่างเอาเรื่อง...

นี่กูมาถอนต้นชาของของมันเหรวะ

“...”

ผมยังคงจ้องมองใบหน้าผู้ชายตรงหน้าไปถึงแม้จะมีหนด
หรือมหาริมตรงเหนือริมฝีปาก แต่ก็บังบังความดูดีของมันไม่ได้
จริงๆ ผิวแทนนิดๆ แบบนักกีฬา หน้าคมๆ หุ่นก็แบบสปอร์ตแมน
ถือว่าเป็นผู้ชายที่หล่อดูดีคนหนึ่งเลยทีเดียวนะ ประกอบกับเสื้อซ้อป

สีน้ำเงินที่มีสัญลักษณ์เกียร์มารวมกันเป็นรูปม้าตรงกระเป่าของ
ออกขวา บ่งบอกรุ่นของเขา...‘เกียร์อาซา’ เกียร์ปี 4

“เฮ้! ไม่ตอบ? มองหน้ากูอีก”

ผมไม่เอายกมีเรื่องเลยหันหลังและเดินจากมา กะจะกลับ
เข้าไปในหอประชุมอีกครั้ง

หมับ!

มือหนา ๆ คว่ำลงมาที่ป่าของผมแล้วกระซอกให้หันกลับไปหา
แบบถือวิสาสะ

“เจ็บ!”

ผมชักสีหน้าทันที กล้าดียังไงมาแตะต้องตัวผม ทำไมช่วงนี้กู
ถูกรังแกบ่อยจังวะ!

“มึงเป็นอะไร ดมฟอร์มมาลินเยอะ ๆ แล้วเกรี้ยวกราดเหวอ”

“พี่นั่นแหละเกรี้ยวกราด”

ผมสะบัดตัวออกจากฝ่ามือของเขาแล้วจ้องหน้ากลับไปอย่าง
เอาเรื่อง ถ้ามึงต่อยมมา กูก็ต่อยกกลับอะ

“กูไม่ได้เกรี้ยวกราด!”

“แล้วจะเสียดังทำไม!!!”

ผมกับเขายืนจ้องหน้ากันนิ่งแบบลองเชิง...แล้วทำไมกูต้อง
เสียดังกว่ามันด้วยวะ

“...”

“...”

“หายโมโหริยัง”

“...”

ผมพ่นลมหายใจยาว ๆ หลับตาลงนับหนึ่งถึงสิบ แล้วลืมตา

มองคนตรงหน้าใหม่ ผมไม่ควรไปขึ้นเสียงใส่รุ่นพี่ ถึงแม้เขาจะไม่ใช่ว่า
พีคอะไรมาก แต่เขาก็อายุมากกว่าอยู่ดี

“ขอโทษครับ”

“เออ”

เขาพยักหน้าหน่อยๆ แล้วโอบบ่าผมพาเดินกลับเข้าไปในหอ
ประชุม

“เฮ้ย! พี่จะพาผมไปไหน”

ผมขึ้นตัวเล็กน้อยแล้วหันไปมองหน้าคนตัวสูงกว่า คือตัวผม
ก็ไม่ถือว่าเตี้ยหรอกครับ สูง 176 แต่ไอ้พี่นี่คงสูง 185 เป็นอย่างต่ำ

“เฮ้อ! มึงไม่ได้จะไปเป็นนางเอกหรือหรือ กูจะเอามึงไปคืน
ใจ”

ผมขมวดคิ้วนิดหน่อย เกือบคิดว่านางเอกจังโจ้ย!

“...เป็นจูเลียต”

“ละมันนางเอกปะละ”

ผมเหลือบมองค้อนคนข้างๆ หน่อยๆ

“เออ!”

ปกติผมมีมารยาทกับรุ่นพี่นะครับ แต่ผมเกลียดหน้าตา
ล้อเลียนของมันจริง ๆ ถ้าจะทำหน้าแบบนี้ มึงก็ด่ากูแทนเถอะ

“ฮ่า ๆ ๆ มึงนี่มันตลกจริง ๆ ด้วย เหมือนไอ้มดเลย”

“มด?”

ผมเอียงคอสงสัย ขณะนี้เราเดินเรียบเรื่อยมาจนถึงทางเข้า
หอประชุม และกำลังจะเข้าไปข้างใน

“เออ กูเป็นพี่รหัสมันเอง”

“อ้อ”

ผมพยักหน้ารับ พี่ก็จั่งไร น้องก็จั่งไร แม่งดีจิง ๆ

“มึง...”

ผมหันไปมองคนข้างตัวที่จู้ ๆ ก็หยุดเดินอยู่ตรงกลางหอประชุมแล้วคว้าตัวผมให้หันหน้าเข้าหา ก่อนที่เขาจะโน้มตัวมาใกล้ ๆ

“ทำไรวะพี่”

“จู้ว!”

มันส่งเสียงแล้วโน้มหน้าลงมาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ สองมือแข็ง ๆ ก็บีบไหล่ผมแน่นไม่ให้หนี ตาสีน้ำตาลเข้มจ้องกับผมนิ่ง จะทำเหี้ยไรเนี่ย!

จิบ!

แล้วเขาก็คว้าเศษใบไม้ตรงข้างหน้าผมออกให้

“มึงไปเขย่าต้นชาของหรือเอาหัวไปมุดมาวะ สกปรกจิบหาย”

โครม!

ทุกคนต่างหันไปมองทางเวทีที่กว้างสูง ๆ ของคนหน้าหล่ออดีตเดือนม.ยีนหน้าหนึ่ง ๆ มองมาทางนี้ข้างเก้าอี้ที่ลงไปนอนแอ้งแม้งบนพื้นเวทีด้วยแรงตื่นของใครบางคน

“หี!”

คนข้างตัวผมเสยะยิ้มเล็กน้อยก่อนจะหันหลังเดินออกจากหอประชุมไป โดยทำแค้โบกมือไปมาเชิงบอกลาผมทั้ง ๆ ที่ไม่หันกลับมามองเลยสักนิด

“อะไรของแม่งวะ”

ผมยกไหล่มองตามเขาไปนิดหน่อย ก่อนจะหันกลับมาทางเวทีอีกครั้ง

“เซี่ย!”

ผมสะดุ้งสุดตัวเมื่อหันไปเผชิญหน้ากับคนหน้าหนึ่ง ๆ ตาดู ๆ
ที่เมื่อสักครู้อยู่ยืนอยู่บนเวที นี่พี่มึงวาร์ปมาหรือ

“...ไปไหนมา”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ มองหน้าหนึ่ง ๆ ของมัน เดาอารมณ์ไม่ถูก
เลย

“พี่เป็นอะไร”

เอียงคอมองอย่างสงสัย พยายามสังเกตหาความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของเขาเพื่อจะช่วยเหลือประเมินสถานการณ์ เหมือนผม
ถูกคุกคามยังไงก็ไม่รู้

หืมบ!

“หิว...”

แล้วคนตัวสูงก็ลากแขนผมให้เดินตามออกจากหอประชุม
ทันที เฮ้ย ๆ ๆ กูต้องซ้อมละครนะเว้ยยย

“เซี่ยไนท์ลากน้องหม่อไปวะ!”

“เฮ้ย ๆ ๆ ไปไหนวะ”

“เซี่ย! รุนแรงง”

“เกรี้ยวกราดลึส”

“โถว น้องหม่อออ”

“เสีจ๊วแน่ ๆ”

...

..

.

“พี่จะกินอะไรก็เลือกสักทีเถอะครับ”

ผมตัดสินใจถามคนตรงหน้าออกไป ก็มาถึงร้านอาหารแถว

หน้าม. ได้สักพักแล้ว ทว่าเขาก็เอาแต่นั่งจ้องหน้าผมนี่ครับ มองอะไร
นักรหนา หน้าตาถูกเหมือนเมนูอาหารเหรอะวะ

“เลือกไปสิ”

ผมเม้มปากนิดหน่อยอย่างข่มความอดทน ทำไมคนที่มักจะ
ถูกตามใจแบบผมต้องกลายมาเป็นคนเอาใจเขาด้วย ที่บ้านนี่ผมเป็น
คุณหนูเลยนะครับ แล้วทำไมผมต้องมาสนใจอะไรเจ้านี้ด้วยล่ะ

“ด้ายยย!”

ผมเหยียดยืมให้เขาแล้วเรียกพนักงานมาสั่งอาหาร

“คะ?”

“เอาต้มยำกุ้ง ยำวันเส้นเผ็ดๆ ไก่ผัดพริก ลาบอีสาน ต้มแซ่บ
หมู ข้าวเปล่าสองถ้วยกันครับ”

“ค่าาา”

ผมสั่งแต่เมนูเผ็ดๆ กะเอามาแกล้งคนหน้านี่ให้ได้แซ่บซี้ด
จนน้ำหูน้ำตาไหล ก็มันได้หน้านี่ๆ นี่นะครับ แต่เจ้าหน้าตายก็
หน้าตายได้ไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อพนักงานสาวจดเสร็จก็หันไปส่งยิ้ม
ละไมให้คนตรงข้ามผม ซึ่งเขาก็ไม่แลเธอเลยด้วยซ้ำ

โถวว ไอ้หล่อออ! คิดว่าหล่อแล้วจะหยิ่งยังไงก็ได้รี๊วะ กูก็
หล่อเหมือนกันโว้ย ถึงจะสวยมากกว่าหล่อก็เหอะ!

“...สั่งมานี่กินหมด?”

เขาเอ่ยปากถามผมอีกครั้ง บางทีผมก็ชอบที่จะเห็นสีหน้า
แบบอื่นของเขาบ้าง ก็มันเห็นได้ยากนี่ครับ อย่างน้อยผมก็ชอบให้
เขายิ้มมากกว่าทำหน้าที่ๆ นี่นะ

“หมดสิครับ!”

ผมจิกยิ้มกลับไปให้นิดหน่อย แน่นอนว่าเมื่อนี้ผมไม่จ่ายหรอก

ใครพามากก็ต้องจ่ายเองสิครับ

“...”

เขาไม่ตอบอะไร แค่มองหน้าแล้วมองหน้าผมแบบเดิม...
เฮ้ย! มันก็เงินๆ นะโว้ย มีผู้ชายมานั่งจ้องหน้าเนี่ย

“พี่จะมองอะไรกันหนา ผมเข้าใจนะว่าผมหล่อ แต่ไม่ต้องมอม
เยอะก็ได้ มันเหมือนมีคนจ้องจะเอาชีวิตอะครับ”

ผมว่าปลาทูทำท่าขลุ่ย ก็มันจริงนี่ครับ ผู้ชายผิวขาวจัด ตา
สีดำนสนิท ผมสีดำเข้มตั้งวัดติกาถูกตัดเป็นทรงวินเทจเท่ๆ ผมด้าน
บนและหน้าม้ายาวถูกเซตปิดข้าง ผมด้านล่างถูกไถสั้นรับกับโบหน้า
หล่อหนึ่งติดจะเย็นเยือกทางสายตา ดูไปก็คล้ายๆ ยมทูตซะงั้น ก็
เล่นชอบแผ่รังสีอำมหิตเย็นๆ รอบตัวนี่นา

“...คุยอะไรกับพี่เปอร์”

“พี่เปอร์?”

คนหน้านิ่งแค่มองหน้าเล็กน้อย เปอร์ไหนวะ

“...”

“พี่คนเมื่อกี้หรือครับ”

หมายถึงไอ้หนวดอะนะ?

“...”

เขาพมกหน้ารับอีกคร้ง แม่่งจะประหยัดคำพูดไปไหนวะ

“พี่เขาแค่เดินมาส่งครับ”

ทำไมต้องเหมือนกุมาสารภาพผิดด้วยวะ กูทำอะไรผิด...แล้วกู
เป็นอะไรกับมัน กูไม่ได้เป็นอะไรกับมันสักหน่อย!

“...แล้วทำไมเหมือนจะจูบลากัน”

ผมทำตาโตทันที จูบล่าอะไรวะ จูบตอนไหน

“ไม่ได้จูบลา พี่เขาแค่หยิบเศษใบไม้ออกให้”

“...”

พี่ไนท์แค่พยักหน้ารับ เหมือนจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“พี่ไนท์...ผมก็เป็นผู้ชายนะ ทำไมต้องจูบกับคนนู้นคนนี่ไปทั่ว
ด้วย แค่เสียดจูบแรกให้พี่...อู๊บ!”

ผมรีบปิดปากตัวเองทันที

ไอ้บ้าา! กูจะไปบอกมันเรื่องจูบแรกทำไมวะ!

“จูบแรก?...”

ผมพยายามส่ายหัวดิ๊กทันที ลืม ๆ ไปเหอะคร้าบ เมื่อกี้ถือว่า
หมามันเรอละกัน อย่าไปคิดมากกก

“มะ...ไม่ใช่ ๆ หมายถึงจูบแวด จูบแบบแวด ๆ อะ...ข้างมัน
เถอะพี่ ๆ”

ผมพยายามเปลี่ยนเรื่องเมื่อรู้สึกว่ายิ่งพูดยิ่งเหมือนทำให้เลว
ร้ายลง ผมละอยากไขกัหัวตัวเองกับชอบโຕ้ะสักที

“หิ!...แน่ใจหรือว่าจูบแรก”

“ครับ?”

คนหล่อตรงหน้าส่ายยิ้มร้ายอย่างกร้าวใจ...

เซ่รั๊ด! หล่อฉิบหายยย ขนาดหน้าหนึ่ง ๆ ว่าหล่อแล้ว ตอน
กระตุกยิ้มนี้หล่อจนยอมเป็นเมียเลยอะ...ถุ้ยยย! ผมล้อเล่น

“มาแล้วค่าา”

ดีที่พนักงานมาเสิร์ฟอาหารซะก่อน เพราะผมเองก็เริ่มรู้สึก
ร้อน ๆ ที่หน้าจนแทบจะระเบิดเลยเหมือนกัน

“อ๊ะ ๆ กินครับกินน”

ผมบ้ายเบียงและแก้เขินเมื่อถูกจ้องหน้าหนัก ๆ โดยการ

ยัดเยียดอาหารเผ็ด ๆ พวกนี้ลงไปในงานของเขา

“...กินเผ็ดไม่ได้”

เขาส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วผลักจานข้าวออกจากตัว

“อ่าว! อร่อยนะพี่ ต้องลอง ๆ”

หึ ๆ ๆ! ผมพยายามยัดเยียดอาหารให้เขา

จงกระเดือกลงไปซะ ฮ่า ๆ ๆ

“...”

“ผมสั่งให้หมอกี้ได้ครับ...ก็พี่ให้ผมสั่งนี่นา ผมไม่รู้ว่าพี่กินไม่ได้
...ขอโทษนะครับ”

ผมข้อนตาขึ้นมองหน้าเขา ทำหน้าเหมือนรู้สึกผิด ตอนนี้ผม
คงดูหูลู่ หางตก ตาโต น่าสงสารเชียวละ

“...”

เขามองหน้าผมนิดหน่อยอย่างขังใจ ก่อนจะก้มลงตักอาหาร
เข้าปากอย่างจำยอม

หึ ๆ!

...

..

.

เมื่อพวกผมมาถึงหอประชุม พี่ ๆ จากหลายคณะที่จับกลุ่ม
นั่งกับพื้นทำงานของตัวเองก็พากันหันมามองทางพวกผมทันที แล้ว
หันไปซุบซิบหัวเราะคิกคักกัน แฮ่ฮ้ออ! กูต้องโดนล้อไปตลอดเลย
เหรวอะ ล้อกูเยอะ ๆ เดี่ยวกูลี้ไปตามถนนทำไง...ถุยยย! ไม่ใช่ล้อ
รถยนต์!

“ไนท์! เป็นไรวะ”

พี่วิศวะคนหนึ่งเดินมาถามผู้ชายข้างๆ ผมเองที่เพิ่งจะสังเกตเห็นว่าหน้าหนึ่งๆ นั้นซีดลง แกรมเหงื่อยังแตกพลั๊กไปทั่วหน้า ตามลำคอ แขน และขา ก็มีผื่นแพ้แดงๆ เต็มไปหมด ด้วยความรู้ปี 2 คณะแพทยผมก็พอ detect อาการได้บางอย่าง

“พี่แพ้พริกเหรอ!”

เขาหันมามองผมแล้วพยักหน้าน้อยๆ

“แล้วทำไมไม่บอก!”

“...”

ผมแผดเสียงร้องทันที โม่โม่ โม่โม่ตัวเองที่เล่นไม่รู้เรื่อง...โม่โม่เขาที่เขาเองก็ยอมกินทั้งๆ ที่ก็รู้ว่าแพ้ เพราะผมขอให้เขากินอย่างนั้นแหละ

“พี่ครับ รีบพาพี่เนที่ไปโรงพยาบาลกันเถอะ เอารถผมไป”

ผมลนลานรีบวิ่งไปคว้ากระเป๋าตัวเองหยิบกุญแจรถและเดินนำพี่เนที่กับเพื่อนไปที่รถทันที

“ทำไมต้องยอมวะพี่”

'มาย' ลูกพี่ลูกน้องของหมอกับ (จากเรื่อง *Behind the Mask*)
ว่าที่คุณหมอน้ำสวยที่แม่แต่ชายจริงยังมีหลงรัก และหญิงแท้ก็ต้องอึดใจ
ถูกรุ่นพี่เสดวักคนระวีศวะ อดีตเดือนมหา'ลัยอย่าง 'ไนท์' ตามถือแบบหน้านี้
เพราะติดใจที่เขาอ้าง(ปล่อยๆ)ว่าเป็น 'เมียพี่ไนท์' ด้วยหวังจะรอดพ้นจากเมื้อมมือ
แพนคลับที่คอยตามราวี้ อีกทั้งยังถูกพี่ชายแท้ๆ ของตัวเองขัดขวางความรัก
เพราะตัวเขามีความลับบางอย่างในอดีตเกี่ยวข้องกับหนุ่มวิศวะผู้นี้
เรื่องรักของหนุ่มแพนกับหนุ่มวิศวะรุ่นพี่ ท่ามกลางสายตารับจ้องของคน
จากสองคณะ "เป็นเมียวิศวะมัน[ส์]ดี" จริงหรือ? วานี้หมอกต้องลองเอง
ให้รู้แรงรู้แรงแ!

#พี่ไนท์น้องมาย #GownNGear
#เมียวิศวะมันส์ดี #หรือหมอจะลอง

...ผมลืมตาขึ้นมองในความมืด แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อพบว่าไม่เหลือเสือนำ
สักชิ้นที่เคยสวมใส่ ทั้งร่างถูกตรึงด้วยร่างของใครสักคนที่ผมคิดว่ามันคือผู้ชาย
เขาตัวใหญ่กว่าผมนิดหน่อย กลิ่นแอลกอฮอล์ที่ลอยคลอเคลุ้งทำให้รู้ว่าเขาคงไม่ค่อย
มีสตินัก

ในความมืด ผมมองอะไรแทบไม่เห็น รู้เพียงว่าเขาโน้มหน้าลงมา
และซุกไซ้ซอกกอกของผมอย่างหีนกระหาย
"อ้อออ! ปล่อย!"

18+ เพราะมีภาพผู้ฉ้อฉล 18 ปีขึ้นไป

f DeepPublishingFan t @DeepPublishing

กดลองอ่าน

24 EPB
หนังสือทุกเล่ม
สามารถดูได้ที่

www.satapombbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือsatapombbooks

ISBN 978-616-00-3433-8

9 786160 034338
01หนังสือในชุดเล่ม Book

310 บท